

MNÍŠÍ VYHNAČI

...Historický román...

—OD—

Václava Václava Beneše Třebízského

I.

Pokračování.

"Celý večer jsem tě, Radko, čekal! — Tropíš si ze mne žerty, řekni mi to do očí. Co jsem se vrátil, počítal si fonkati a ohromit ti po mně ret!" vyhrkl ze sebe Strachota, dobřívajíc řasou zraka Krušnovou dečerou, jež vyslála k fece pro vodu na prádlo. "Oši jeho vznáplily náruživým bleskem a ruce sevěře křečovitě trásky se zimněly.

A proto jsi měl s sebou přivést i tu Vlašku. Já se tak nedovedu usmívat a nemám černých očí, ani černých vlasů."

"Dnes za tebou, Radko, pro žerty nejdň. Povídám ti to. Mluv se mnou do opravy!"

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I kdyby král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

Radka šak již nyní nelaškovala; zalekla se těch rozlivčových očí a těch plamouček lící, na nichž jindy střívala jen mravnost s dobroutou.

"Vidis, ty holka? — Takže tě mimo mne nikdo nesmí vzít do náruče, nikdo též nikuf, sice by byl dole v řece okamžitě anebo v prahu jeho tenhle měs a proto vystříhej každého, když se chceš k tomu blížit. Život za hubičku je pětadvacetkrát dražší. A Strachota by nedlouho rukou až do krku ohloupli jíž díky rozbití, když králička dosahovaly třeba s dôležitou?"

Strachota ráhla bezdržky po širokém mědi a hoku.

"Ale před ní nefilík užeho. Bylo po všem!"

S hlavou svězenou, jako hez sebe oteházel dnes mladý hřich do stráni a hubouku v údolí, v rozsedlé rokli, na polohsnělém pařezu si odpočíval. Ohoj nechápalova jíž díky rozbití, s Víti v chrámu stríl krov a na oltář kříže postavil Svatovítka, toho prabubu starých otecých bohů našich, jež až u more vyvázly. — Poslív se náu! — Bude ne se mu zase v Kyvílech klanit, protože odles ves jáž křížem povrhla. Po celém okoli takéž oltář Bohu jediného rozkočil.

Za těchto slov vysílal Dobrovít se skříň sochu dovedné práce Fenzářské; měla čtyři obličeje, dvě hrádky a dvoje řáda. V pravici držela podobný číši a levici obříbal v obouk.

"Viděl mě ho přinesl až z Aragonu. Přiložil jsem k tomu tenhle můj meč zděděný po otci, jinž jsem posekal Němců vez počtu, i zde zlatem vyzlobený, i s uzavřenou závěrkou, abych se zase vrátil k tomu ponau svou, bohu muka rozbití, s Víti v chrámu stríl krov a na oltář kříže postavil Svatovítka, toho prabubu starých otecých bohů našich, jež až u more vyvázly. — Poslív se náu! — Bude ne se mu zase v Kyvílech klanit, protože odles ves jáž křížem povrhla. Po celém okoli takéž oltář Bohu jediného rozkočil."

Za těchto slov vysílal Dobrovít se skříň sochu dovedné práce Fenzářské; měla čtyři obličeje, dvě hrádky a dvoje řáda. V pravici držela podobný číši a levici obříbal v obouk.

"Kéž bych tě jimi opravdu nbolel! — Radko má, Radko má, co čeká nás? — Zepry jsi ty holka kátnout. . . . Budě ti lépe, abys žila nebyla, a mne také bude lepě. Ty už jdeš hanbu, já posunču a to mrzutého životu!" zábědova mladý hřich kralovským.

Alco bylo potom Strachotovi, že slunce tak miloune svítí a že žluté listy leskne se na stromech jak rozeštěný zlatohlav nad lážkem kralovským.

Bratři Demetrem podobal se a toužil po měsíci radosti v sevřivých lících zlém ducha, jež svatý Prokop právě nad nim držel na řetězu.

Radka hledce za něm zapoměla, že má do řeky pro vodu na prádlo, i na to, co jí fakenou doma, že se nevrátila.

Mladého zbrojnoše čekal v nedostaveném kostele jakýs mnič. Kapucí mili přehrnuout přes hlavu a volným, sotva slyšitelným krokem popošel na dřívý konec, zlali hoch nepřichází. Nedlouho však očekával.

Jak se zdalek výrazný Strachot věřil, dovedl se však ovládnout.

"Cekám od svítání. Bezpochyby jsi zaspal."

"Pověz mi opravdu, otče, na své spasení, na duši svou, na čest toho roucha svého i cestu řádu vaše ho..."

"Mluv tiše! — Nevíš, že někdy i stěny prozrazují a že i viny bývají hovorají!"

Pojď tamhle; nikdo nás tam neuvidí ani neuslyší! Povím ti, co věra jsem jen napovídám."

"Proč, pro velkou svatoté, otče, zapříšákám, pravdu miav. Věř, že by tě neuslyšálo tvé roucho, ani plš..."

"Chec mi, chlapeč, vyhrožovat? — Jdi si tedy! — Nevi mi po tom značka jsem. Jen lituj, že jsem se s čelkou zapomněl!"

"Vzbudil-lis ve mně červu, doved ho i utištět, anebo at' vzejde v potvamu, jež by pohlita mne i všecky vás?"

Opustil jsi jej na výký? Chec u mne, mě díti, zůstat již na výký? Pak se mnou musí pláti oběti, blíti se v prsa u rozbitých božích muk a modlit se u potoka před sluncem výchozem a po západě. — Jen tak bules starčinu otevřenou a leži mu prodrouží. Choc se svět z toho háná na výký život svých, chec běž zase synem mým a se svou se vrátili ku staré výce, v někdyšně býval od pradávna rod." — Mluv, synu můj, starče otevře své mládosti! Či chec, abych se vám pochoval pod růmy tohoto křesťanského kostela, jež jsem vytávěl a v němž přijal jsem vše, když se na vyznávání svých mistřů zácek? — Získal jsem se jí pak i řebla, si sem přivedl i tu hofeschickou. A já jí budu mít tak rád, jak jsem tebe mítval s Blaženkom."

Pomněn ani neopovíděl. Chvěl se a zůstal oči jeho zavřely, jak by byly na nebi nikdo! Jsem sirotek; vši to. A neviš-li, povídám ti to. Mám na světě jen již dinamitu a mimo ní nikoho jiného. A mám ji rádší než když všecky tyhle skály byly ze zlata a mým majetkem. Prete chci věděti pravá, svatonu pravdu. Musíš mi na to přišpati u kříže, před nímž se modlilváš?"

"A potom?" otázal se ledovým bláznem minich.

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.

"Čí mne proto nyní chec muší ti, že s tebou nechála jít?"

"Skočím dolů, věř mi, Radko!"

Strachotovy vstavaly podrážděním pod čepkou vlasů.

"Aspoň se omlaď. V ohni bys mož shofet!"

"Máš-li jiného, jenž ti snad přináší běháky, pověř mi to. Jméno jeho věř ti nemusím, protože bych se s ním o tebe pral. Já jediný mám rád tě vše právo. I když král přišel, nedám tě."

Strachota vrhl se po dveře, vyzdvíhl ji obřana rukama do výšky, přitiskl své rty k jejímu tvářnímu, pak přesně ji zase postřílel.